

Není pochyb o tom, že s mravenci se snad každé dítě již setkalo. Ale moje setkání s nimi bylo zajímavé, dá se říci, že neobvyklé. Než se k těm mravencům dostanu, musím vzpomenout, co tomu setkání vůbec předcházelo.

Dobře si pamatuji, že při jednom čekání na vyřízení určitých záležitostí na tehdejším MNV v Rožnově p.R. se maminka dala do hovoru pro mne s neznámou paní. Po určité době bylo i mně jasné, že se ta neznámá paní asi k nám nastěhuje. V hlavě se mi točila myšlenka, kde my, 4 děti budeme spát, když maminka jí slíbila celý náš malý pokoj. To jméno jsem dodnes nezapomněla.

Paní Folvarčná, o které vím, že pocházela z Valašského Meziříčí, přišla k nám v letním měsíci, protože to bylo krásné, teplé počasí. Bylo to asi v roce 1953, soudě podle toho, že jsem navštívila 2. nebo 3. třídu v dívčí škole u kostela v Rožnově p. R. Vzpomínám si, že jsem se maminky vyptávala, proč bude u nás, co tu bude dělat, že nebydlí daleko od Rožnova, že může dojíždět. Bylo mi odpovězeno, že paní přijela na letní byt. Aha, tak paní je na letním bytě a my někdy musíme jít spát na půdu na seno, pomyslela jsem si.

První dny byly takové poznávací, musela vidět, že přijela do početnější rodiny a že se děti musí uskrovnit. To slovo nebylo pro nás nikdy cizí; kde se skromně žilo, tak od toho se odvíjelo i celkové bydlení a život rodiny. Asi po dvou dnech jsme se víc spřátelily a paní Folvarčná viděla, že jsem ochotná zajít k sousedům pro kravské mléko, za které mi vždy nějakou korunku nechala. Když chtěla jít dál od domu a prohlédnout si okolí, ráda jsem s ní zašla, i když se to moc tatínkovi nelíbilo.

S dalšími třemi sestrami jsme každý den měly práci - jít do lesa na šišky, na suché větve, pást kozy, pomáhat mamince při jakékoliv práci. Vzpomínám si na to, že jsem dostala béžový kuffík, se kterým jsem na tu vycházku s paní Folvarčnou chodila. Byla v ní jen malá kaučuková panenka a pár hadříků na oblečky. Když jsme zašly na kraj lesa, od cesty ona daleko nechodila, posadily jsme se. Paní ráda četla, nebo odpočívala, a když se mnou právě nehovořila, tak jsem si našla zábavu sama. Z větviček stavěla domečky, vydlabávala důlky do země a právě při takové zábavě jsem ráda pozorovala mravence. Zkoušela jsem je nějak ohradit, ale marně. Ti byli tak rychlí, že se vždy rozprskli na všechny strany, když zjistili, že by jim mohlo hrozit nebezpečí. Pak jsem je nechávala v klidu a pozorovala jejich činnost. Když se naše paní vzbudila, vím, že jsme se o mravencích dlouho bavily. V pozdějších letech jsem viděla na vlastní oči jejich mohutné mraveniště – jejich domečky, jak jsme tomu říkali. A těch mravenců co na nich bylo nebo okolo, to byl doslova mumraj!

Ráda jsem opatrně do mraveniště zasouvala malé větvičky a pozorovala, co s nimi udělají. Takoví malí a takoví pracovití a na tu jejich „velikost“ doslova silní. Vzpomněla jsem po letech na mravence. Už v době, kdy jsem sama svým dětem četla o Ferdovi Mravencovi nebo učila říkanku -“mraveneček v lese, těžkou kladu nese....“ Děti vyrostly, čas běžel a okolnosti tomu chtěly, abych se z panelového domu přestěhovala do svého rodného domu v Uhliskách. Netušila jsem, že tam se mnou budou přebývat moji kamarádi z dětství – mravenci. Holt, starý dům jim skýtal jakýsi úkryt, kterého řadu let využívají. A mně nezbylo nic jiného, než se s nimi nějak naučit žít. Doporučené chemické pokrmky mravenci odmítali a já chvíli zalepovala místa, odkud jsem je viděla vylézat. Ale marné byly všechny tyto pokusy. Vyrobili si chodbičku jinde... Trpělivost docházela a já nakonec objevila, co jim nejvíce chutná. Sladká voda na bílém talířku. Tak kladu talířky na místa, kde mají své chodbičky a oni se tam sroculí.

Jednoho dne na to přišel vnuk Matýsek a divil se, že někteří se na talířku nehýbou a někteří stále cupitají, jak on říkal. Chtěl vědět, co v té vodě je. Odpovídám, „no přece cukr“! Babičko, a Ty je s tím cukrem uspáváš? Ano, Matýsku, uspávám. Pokud budou vylézat ze svých domečků, tak je budu muset hodně dlouho uspávat. S touto odpovědí se spokojil částečně, protože věděl, že jsou mravenci převážně v lese. V dalších dnech se chodil dívat, kolik těch mravenečků zase usnulo...

Došla jsem k závěru, že za to letité soužití s mravenci nějaké „uspání“ neuškodí, při myšlence, že se jich rodí tisíce...

Helena Polášková